

אשרף פואח'רי השתמש בעבר ומשתמש גם הפעם במוטיבים של קו ליניארי, קו מעגלי ותנועת לופ. הגברי הנשי והאינסופי. פואח'רי פועל בתוך מרחב של אסתטיקה איסלאמית שמחברת בין הקו הפאלי והמעגליות הנשית. בין המינארט הזקור לבין הכיפה המעוגלת. בין הצורות הגאומטריות הבסיסיות לבין הצורות הצמחיות המשתרגות. מכלול שמחבר איזון ואי איזון, שפה שיוצרת הרמוניה של ניגודים.

מרכז עניין נוסף בתערוכה נוצר משמונה משטחים ריבועיים שתלויים על הקיר ויוצרים יחד משטח גדול (1x2 מ'). על המשטח מתרחש מאבק בין האידיאל ההרמוני המופשט שמיוצג על ידי דגם ערבסקי, הדגם נוצר מרצף מסמרים ומתרחשות שקפאה, לבין שיבושה על ידי חוטי רקמה שהסתבכו כקורי עכביש ויוצרים קשרים וניתוקים. מאבק נצחי בין האלוהי לארצי.

לכאורה המראה מאוזן אך בתוך אוטופיה בלתי אפשרית זו מושגת דימוי אלים של זוג זרועות גבריות שריריות שמנהלות מבחן כח בהורדת ידיים. שילובן בתוך הערבסק מעוצב באופן "מושלם" אך נוכחות הדימוי הפיגורטיבי הטעון מפרה את האיזון.

פעולת דפיקת המסמרים היא פעולה אלימה כלפי המשטח ועל אף שנשמר בה הסדר והקצב והתוצר בעל המראה האסתטי, אי אפשר שלא לחוות פעם נוספת את המאבק עליו מדבר פואח'רי. מאבק שמיוצג על ידי המסמרים ומעשה התחרה הצבעוני. בעבודתו מרחיב פואח'רי את גבולות ההגדרה המיגדרית ובוחר בעמלנות הנשית כחלק בלתי נפרד מ"העבודה" הגברית. המטוטלת של פואח'רי נעה בין תחושת פיתוי ומתח, בין יופי אידאלי למציאות קיומית, מציאות שבנויה גם היא כרשת קשרים מורכבת, כמצבים פרומים, הסתבכויות, צבעוניות רגשית ותחושת חוסר מוצא מן הסבך.

אובייקט נוסף תלוי על קיר הגלריה. אובייקט הכלה. הכלה נמצאת במרכזו של מעגל סוסים. בידה היא אוחזת בחוט של זהב שמחובר לפקעת חוטים. התנועה המעגלית האינסופית "מעלימה" ו"חונקת" בעזרת החוטים את הכלה. מצב שבו משתפת הכלה פעולה עם גזר דינה הידוע מראש. פואח'רי מעורר דיון דרך מבטו הביקורתי בידועו: "כי רק בהתרוקן לבינו מאהבה מעסיקה אותנו בעיית המוות" (נגיב מחפוז)